

Arrest

nr. 296 882 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar zoon.

1.2. Op 22 november 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 24 november 2022 dient de verzoekende partij andermaal een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar zoon.

1.4. Op 23 mei 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.11.2022 werd ingediend door:

Naam: M. E. C. (..)

Voorna(a)m(en): J. (..)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (x.x.)1951

Geboorteplaats: Kumba

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar zoon N. C. H. (..) (RR xxxxxxxxxxxx) van Italiaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2,4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentpersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn vanuit het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst op naam van de referent bij werkgever l'Association Hospitalière de Bruxelles dd. 14.02.2019 + bijhorende loonfiches

- Arbeidsovereenkomst op naam van de referent bij Hôpital Erasme vanaf 01.07.2022 (dd. 10.05.2022) + bijhorende loonfiches

- Uittreksel Belgisch Staatsblad 13.04.2022: Referent heeft besloten vennootschap opgericht "Assistance Infi a Domicile"

- Aanslagbiljet personenbelasting aangaande de inkomsten 2021 (aanslagjaar 2022)

- Attest van het Agentschap inkomsten natuurlijke personen - inkomstenjaar 2019 (aanslagjaar 2020) afkomstig van Italië op naam van de referent. Vermelding gezinsleden ten laste waaronder betrokkene.

- Ziektekostenverzekeringkaart op naam van betrokkene, fiscale code MBT JLL 51A 41Z 306 T

- Attest gezinssamenstelling van gemeente PERUGIA (ITA) waarin verklaard wordt dat betrokkene, referent, de echtgenote van de referent en zijn drie kinderen op 01.01.2018 ingeschreven stonden op STRADA PONTE FELCINO - PONTE PATTOLI 49.

- Attest gezinssamenstelling van Nationaal register van Ingezetenen (ANPR) (dd. 25.11.2022) dat betrokkene en referent ingeschreven zijn op het adres VIA MENTANA 62, Perugia

- Attest dat referent geen steun van OCMW verkrijgt (dd. 28.11.2022), een attest op naam van betrokkene zelf ontbreekt.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentpersoon. Zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst (laatste land van verblijf) financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentpersoon.

Net zoals bij de vorige aanvraag van 24.05.2022 legt betrokkene een attest van het agentschap inkomsten natuurlijke personen aangaande het inkomstenjaar 2019 (aanslagjaar 2020) afkomstig van Italië voor. In dit attest wordt een vermelding gemaakt van gezinsleden ten laste. De overeenstemmende fiscale code van het ziektekostenverzekeringsbewijs van betrokkene met de code op het aanslagbiljet vermeld bij

'personen ten laste' doet besluiten de cijfercode gelinkt is aan betrokkene. Echter, het gaat om een document dat de situatie weergeeft van 2019 Het is onduidelijk in hoeverre betrokkene na 2019 nog ten laste was van de referent. Volgens het Rijksregister vestigde de referent zich sinds 18.06.2019 in het Rijk. Betrokkene heeft haar verblijfplaats in het Rijk pas sinds 24.05.2022. Betrokkene legt weliswaar een attest gezinssamenstelling van Nationaal register van Ingezetenen (ANPR) (dd. 25.11.2022) dat betrokkene en referent ingeschreven zijn op het adres VIA MENTANA 62, Perugia. Dit spreekt uiteraard de huidige verblijfssituatie tegen. Het is niet duidelijk hoe betrokkene zichzelf in haar levensonderhoud voorzag nadat de referent zich in België vestigde.

Het feit dat betrokkene en referent een gezin vormden in 2018, toont eveneens niet aan dat betrokkene ten laste was van de referent. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentpersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentpersoon. Dit geldt eveneens voor de huidige verblijfssituatie van betrokkene: Het is niet omdat betrokkene sedert 24.05.2022 samenwoont met betrokkene, dat zij ook ten laste is van de referent. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft de situatie op vandaag betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Ten slotte, betrokkene legt niets voor waaruit zou moeten blijken dat zij onvermogen was, zowel op vlak van inkomsten als onroerend goed. Betrokkene heeft het nagelaten om aan te tonen dat zij onvermogen was in het land van herkomst. Het dossier bevat verder geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd in toepassing van artikel 40 bis.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesmemorie vat de verzoekende partij haar middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift als volgt samen:

"Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2) Schending van 8 E.V.R.M. in samenhang met de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat verwezen wordt naar artikel 40bis, 40ter, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster gezinshereniging heeft aangevraagd met haar zoon, die van Italiaanse nationaliteit is.

Dat verwerende partij stelt dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Dat verzoekster documenten heeft neergelegd ter staving hiervan.

Dat verzoekster bijkomende documenten bijbrengt die aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Dat verzoekster tevens verwijst naar rechtspraak die stelt dat verwerende partij verplicht is om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te onderzoeken en om een belangenafweging te maken van het recht op een gezinsleven.

Dat dit onvoldoende is gebeurd en niet is gemotiveerd.

Dat niet alleen een afhankelijkheidsonderzoek moet gebeuren, maar ook dat er een belangenafweging gemaakt moet worden van het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind, in het licht van de artikelen 7 en 24 Handvest van de Grondrechten (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A. e.a. t. België, §§71 en 107).

Dat verwerende partij stelt dat niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Dat echter een document wordt bijgebracht van in Italië waar verzoekster geregistreerd stond als persoon ten laste. Dat dit bewijst dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Dat verwerende partij stelt dat dit niet de situatie bewijst van sinds zij in België verblijft. Dat zij nu echter aantoonst dat zij ten laste is van de referentiepersoon met de stukken die zij bijbrengt. Dat dit betalingen zijn.

Dat er dus een afhankelijkheidsverhouding is tussen verzoekster en haar zoon.

Dat verzoekster verschillende bewijzen bijbrengt die deze afhankelijkheidsverhouding aantonen.

Dat verzoekster wenst te verwijzen naar het gestorte geld.

Dat duidelijk is dat uit deze afhankelijkheidsrelatie een afgeleid verblijfsrecht dient te volgen.

Dat verzoekster tevens wenst te verwijzen naar de huidige situatie in land van herkomst.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met deze gegevens.

Dat het duidelijk is dat verzoekster afhankelijk was van de referentiepersoon.

Verzoekster is en was reeds in het land van herkomst effectief onvermogen

Dat verzoekster ter staving hiervan bewijs heeft bijgebracht.

Dat er geld is gestort.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met deze gegevens.

Dat bovendien kan gesteld worden dat verzoekster bij de referentiepersoon verblijft. Dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Dat dit tevens wordt aangeduid.

Dat verwerende partij louter stelt dat verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon omdat ze bij hem verblijft. Dat niet wordt gemotiveerd waarom dit niet het geval is. Dat verzoekster verschillende documenten bijbrengt waaruit blijkt dat dit wel het geval is. Dat het verblijven bij de referentiepersoon enkel bevestigt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Dat dit actief wordt aangetoond, maar dat verwerende partij deze documenten niet in overweging neemt.

Dat door zomaar aan te nemen dat dit niet aanvaard kan worden, betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en niet werd genomen na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenfinding vereist dat de verwerende

partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Dat men ervan kan uitgaan dat verzoekster wel effectief onvermogen was/is, gezien het feit dat zij noch roerende goederen had/heeft, noch inkomsten had/heeft, noch enige vorm van uitkering genoot/geniet en bij haar zoon verbleef.

Dat verzoekster stellig is omtrent het feit dat zij altijd onvermogen geweest is en dus zeker onvermogen was op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht en de redelijkheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Verzoekster was en is reëel afhankelijk van de referentiepersoon

Dat verzoekster ter staving hiervan bewijs heeft bijgebracht.

Dat er geld is gestort

Dat verwerende partij geen rekening houdt met deze gegevens.

Dat bovendien kan gesteld worden dat verzoekster bij de referentiepersoon verblijft. Dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Dat dit tevens wordt aangeduid.

Dat verwerende partij louter stelt dat verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon omdat ze bij hem verblijft. Dat niet wordt gemotiveerd waarom dit niet het geval is. Dat verzoekster verschillende documenten bijbrengt waaruit blijkt dat dit wel het geval is. Dat het verblijven bij de referentiepersoon enkel bevestigt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Dat dit actief wordt aangetoond, maar dat verwerende partij deze documenten niet in overweging neemt.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met deze gegevens.

Dat verwerende partij stelt dat er onvoldoende wordt aangetoond dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Dat verwerende partij zeer kort door de bocht is bij het maken van deze stellingen en geen rekening houdt met alle elementen.

Dat deze stortingen gebeurden met het oog op het voorzien van het levensonderhoud van verzoekster.

Dat verzoekster tot op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon.

Dat er automatisch moet worden aangenomen dat aangezien het feit dat verzoekster enerzijds samenwoont met de referentiepersoon, en anderzijds het feit dat zij geen inkomsten, noch uitkeringen heeft, duidelijk aantoon dat verzoekster materieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Dat deze bovenvermelde beginselen worden geschonden in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen nu de bestreden beslissing besluit dat verzoeker noch afdoende heeft aangetoond een link te hebben met de referentiepersoon en onvermogen te zijn noch afdoende bewezen te hebben voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de voorwaarde dat ten laste zijn niet kennelijk onredelijk ingevuld mag worden.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Schending van 8 E.V.R.M. in samenhang met de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

Dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die supérieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie;

Dat dit niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen allé redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

(R.V.St n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat men rekening dient te houden met dit lange verblijf, haar integratie en de aangehaalde middelen van verzoekster.

Dat omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoekster.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 40ter, 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden, temeer deze bepalingen betrekking hebben op gezinshereniging met een Belg of gezinshereniging aangevraagd door “*andere familieleden*”. De middelen zijn dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De Raad merkt voorts op dat artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat demotivering

de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat verzoekende partij als bloedverwant in opgaande lijn moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon en dat zij niet heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst of origine ten laste was van haar Italiaanse zoon, waarbij op omstandige wijze ingegaan wordt op de voorgelegde stukken, en dus niet blijkt dat zij voldoet aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet gestelde vereisten om een recht op verblijf te kunnen laten gelden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn”

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*” Hoewel het arrest *Reyes* betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn -ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf- om het begrip “*ten laste*” zoals omschreven anders te gaan beoordelen.

Het standpunt van de verwerende partij, met name dat, om als ‘*ten laste*’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidssituatie moest bestaan tussen verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, wordt door verzoekende partij niet betwist.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, *Jia*). Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “*ten laste zijn*”, is dat bewijs vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot verblijf levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.8. Geen der partijen betwist dat de referentiepersoon de Italiaanse nationaliteit heeft. Verzoekende partij moet dus, als bloedverwant in opgaande lijn, aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, haar zoon, hetgeen minstens impliceert dat zij moet aantonen dat zij in haar land van herkomst of origine niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien en zij om die reden materieel werd ondersteund door haar zoon.

3.9. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verwerende partij erkent daarbij dat verzoekende partij een attest van het Italiaanse agentschap inkomsten natuurlijke personen betreffende het inkomstenjaar 2019 (aanslagjaar 2020) heeft voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij als persoon ten laste van de referentiepersoon vermeld wordt. De verwerende partij stelt evenwel vast dat dit document betrekking heeft op 2019 en daaruit niet blijkt of verzoekende partij na 2019 nog ten laste was van de referentiepersoon. Zij benadrukt daarbij dat de referentiepersoon zich reeds sinds 18 juni 2019 in België vestigde. Verzoekende partij daarentegen verblijft pas sinds 24 mei 2022 in België. Het is bijgevolg niet duidelijk hoe verzoekende partij in haar levensonderhoud voorzorg nadat de referentiepersoon zich in België vestigde. Verder wijst de verwerende partij erop dat het loutere gegeven dat verzoekende partij samen met de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleef in 2018 niet aantoonst dat zij ook ten laste was van de referentiepersoon. Verder heeft de situatie in België geen betrekking op de situatie in het land van herkomst. Daarnaast stelt de verwerende partij evenzeer vast dat verzoekende partij nagelaten heeft aan te tonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst.

De Raad benadrukt dat het loutere feit dat verzoekende partij in 2018 en 2019 in Italië bij de referentiepersoon woonachtig was en uit het attest van het Italiaanse agentschap inkomsten natuurlijke personen betreffende het inkomstenjaar 2019 blijkt dat zij aldaar in 2019 ten laste was van de referentiepersoon niet inhoudt dat zij dit nog steeds was voor haar komst naar België in 2022 en op het moment dat zij de aanvraag deed. Immers betwist verzoekende partij niet dat de referentiepersoon al sinds 18 juni 2019 in België woonachtig is en blijkt uit geen enkel concreet stuk dat zij na 2019 verzoekende partij nog ten laste had. Nazicht van de door verzoekende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing neergelegde stavingstukken leert dat uit niks blijkt dat verzoekende partij na 2019 nog ten laste was van de referentiepersoon. Uit geen enkel concreet stuk blijkt dat zij na 2019 aangewezen was op de financiële of materiële ondersteuning door de referentiepersoon om in haar levensbehoeften te voorzien. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat zij effectief haar afhankelijkheid van de referentiepersoon heeft bewezen door te verwijzen naar de door haar naar aanleiding van haar aanvraag voorgelegde stukken.

3.10. Waar de verzoekende partij nog bijkomende stukken bijbrengt om het ten laste te zijn aan te tonen, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas in het kader van onderhavig beroep worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stortingsbewijzen die verzoekende partij thans pas voorlegt. Zoals immers ook blijkt uit het administratief dossier heeft de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat deze op de hoogte werden gebracht van onderhavig beroep en de daarin vervatte stukken op 12 juli 2023 aan de gemeente Bornem gevraagd of verzoekende partij screenshots van betalingen had voorgelegd. De gemeente antwoordde dat dat niet het geval was. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij onderhavig beroep gevoegde screenshots van betalingen kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Het komt de Raad voorts niet kennelijk onredelijk voor om de vereiste van het *'ten laste zijn'* van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst. Een vreemdeling die immers voldoende vermogen heeft om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, kan bezwaarlijk stellen ten laste te zijn van zijn familielid, zelfs indien dit familielid geld of andere materiële zaken zou geven. Om als *'ten laste'* te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij immers aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogen. Verzoekende partij toont met haar bloot betoog geenszins aan dat de motivering dat zij evenmin heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst voor haar komst naar België verkeerd of kennelijk onredelijk is.

Waar zij er voorts op wijst dat zij in België afhankelijk is van de referentiepersoon, herhaalt de Raad dat verzoekende partij moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst en dus voorafgaand aan haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon. De verwijzing naar de situatie in België, voor zover al zou vaststaan dat zij in België ten laste is van de referentiepersoon, is niet dienstig.

3.11. Er kan voorts pas sprake zijn van een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft het gezins- en familieleven als vooreerst een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). *In casu* heeft de Raad *supra* uiteengezet dat de verwerende partij op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat niet is aangetoond dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar zoon. Het loutere feit dat verzoekende partij in België samenwoont met haar zoon en deze bepaalde kosten voor haar ter zijner rekening neemt volstaat niet om aan te nemen dat er tussen verzoekende partij en haar zoon sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden. Verzoekende partij maakt daarmee immers niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst aangewezen was en is op de materiële of financiële ondersteuning van haar zoon om in haar levensbehoeften aldaar te voorzien. Nu er geen sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM blijken.

3.12. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zou rekening moeten gehouden worden met haar *"lang"* verblijf en haar *"integratie"* wijst de Raad erop dat zij met dergelijk betoog niet aannemelijk maakt dat zij

in België enig beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Daarenboven gaat zij eraan voorbij dat zij nooit werd toegelaten tot verblijf. Voor zover aldus een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, *quod non*, wenst de Raad te benadrukken dat het verblijf van verzoekende partij in België steeds precair was. Zij was enkel tijdelijk toegelaten in België te verblijven in afwachting van de behandeling van haar gezinsherenigingsaanvragen. Verzoekende partij diende er zich in deze omstandigheden dan ook van bewust te zijn dat zij, bij afwijzing van haar aanvragen, niet verder zou kunnen verblijven in België en het privéleven in België dus evenzeer precair was. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Zij toont geenszins aan dat zij in het land van herkomst niet op zelfstandige wijze kan verblijven. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het land van herkomst afhankelijk te zijn van haar zoon.

3.13. Waar zij meent dat zij ongemoeid zou moeten gelaten worden omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag, wijst de Raad erop dat verzoekende partij haar aanvraag ingediend heeft op 24 november 2022 en de bestreden beslissing getroffen werd op 23 mei 2023, dit is op minder dan zes maanden. Conform artikel 42 van de vreemdelingenwet beschikt de verwerende partij sowieso over een termijn van zes maanden om te oordelen over de aanvraag. Verzoekende partij gaat met haar betoog geheel voorbij hieraan.

Waar verzoekende partij voorts nog betoogt dat zij gedoogd moet worden in afwachting van de behandeling van haar beroep, wijst de Raad erop dat conform artikel 39/79, §1, eerste en tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet de wetgever voorzien heeft in een schorsend beroep wat betreft een beslissing zoals *in casu* bestreden wordt. Haar betoog is gelet op voorgaande niet dienstig.

3.14. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER